

Mitä on Solidarisuus

Kirj. Clifford B. Ellis

KOSKA ihmisolijoilla on yhteisiä etuja, järjestyvät he näitä etujaan suojellakseen ja niitä edespäin viedäkseen, koska he ovat yhteiskunnallisia olioita. Me ihmiset teemme elämämme yhteiskunnallisella tavalla. Me ryömme, puemme, asumme rakennuksissa ja tulemme palveluiksi toinen toisemme kautta moninkertaisilla tavoilla, jotka ovat välttämättömiä tässä keskinäisessä toinen toisestamme riippuvassa olotilassa. Ihminen, joka yrittää elää omin apuinsa yksin, on takaperoinen, atavistinen — muinaisaikainen — hirviö ja on erotettu sosiaalisesta rakenteesta sosialivastaisena oliona. Sittenkin me olemme itsekkäitä ja palvelus, jonku teemme toisille, tapahtuu ehdolla, että saamme vastapalvelusta.

Ihminen on ainoa eläin, joka rakentaa ja säilyttää sukupolvesta toiseen järjestetyn työvälinsien ja laitosten systeemin, käyttäköseen niitä sodassa elämänsä puolesta luontoa vastaan. Me kutsuimme sitä yhteiskunnan taloudelliseksi rakenteeksi. Se on peräti monimutkainen järjestelmä, ollen seuraus aikakansien esteettäisestä kasvusta ja kehityksestä. Me synnyimme seilaiseen clotijaan. Se muokkaa luontomme ja henkiset tapamme. Meidän täytyy mukautua siihen tai tulla kielletyksi tilaisuudesta tehdä elämämme. Me opimme suorittamaan joitakin liikkeitä monimutkaisessa yhteiskunnallisessa koneistossa, joiden liikkeiden kautta olemme kykenevät vaihtamaan palvelustamme niihin palveluksiin, jotka ovat olemassa olollemme välttämättömiä.

Kukaan yksilö tai ryhmä yksilöitä ei ole suunnitellut tätä rakennetta. Se oli kuin Topsy "Setä Tuomon Tavassa". Se vain kasvoi. Se osoittaa todisteita suunnittelun puutteesta ja epäjohtonmukaisuudesta epäoikeuksiansa ja epätydellisyksiensä kautta. Ja mikäli ihmiset ovat pakotettuja osallistumaan sen liikkeisiin tai kuolemaan, on jokaisen ihmisen kannustajana ja hallitsevana voimana jokaisen osanottoon kunkin omat

edut. Jokaisen tarkoitus, olipa se korkea tai matala, on etupäässä saada niinpaijon itselleen ja omalle ryhmälleen, kuin suinkin voi Korkeammat yhteiskunnalliset hengenlahjat ja moraaliset aistimukset toimivat vain sikäli kuin ne mukautuvat näihin yleisiin oman-edun pyrkimyksiin. Kuten Darwin on osoittanut kirjassaan "Descent of Man" — "Ihmisen Polveutumisen" — kasvavat moraaliset aistimukset olemassaolon yhteisen osatoiminnan välttämättömyydestä. Niillä siis on itsekkäät perusteensa.

Milloin minkä tahansa ihmisryhmän tai luokan oman-edun edistäminen vaatii yhteistoimintaa saavuttaakseen itsekkään pyyteen heidän osallisuudessaan tässä yhteiskuntataloudellisessa koneistossa, järjestyvät he joukkotyöhön ja tehoisaan toimintaan. He järjestyvät yhdenmukaisesti yleisen taloudellisen rakenteen kanssa. Se onkin oikea tapa järjestyä. Se tarkoittaa kaikkea hapuilun hyijäämistä ja kylnäveristä, jätkiperäistä katsomusta järjestöön luonollisena keinona päämäärän saavuttamiseksi.

Yhteiskuntallinen rakenne vaihtuu jatkuvasti. Uusia koneita ja menettelytapoja otetaan käytäntöön herkeämättä. Vanhat menettelytavat hyljätään, koska eivät sovi muuttuneeseen rakenteeseen. Liikemiehet hyljäävät vanhat menettelytavat, koska yhteiskunnalliset ja taloudelliset muutokset määräävät heille urdet. Kuten Herbert Spencer lausui elimellisen kehityksen laista — kaikki seikat maailmankaikkudessa kehittyvät yksinkertaisimmasta monimutkaisimpaan. Järjestölliset menettelytavat elämän ylläpitämiseksi ja rikkauden kasaamiseksi taistelussa olemassaolon varmentamiseksi, kasvavat jatkuvasti monimutkaisimmiksi. Ihminen tai ryhmä ihmisiä, jotka hidastuvat rakenteen kehityksestä, häviävät kilpailussa. Kapitalistit järjestyvät yhä enemmän ja enemmän tiivistettyihin liittoihin etujansa kartuttaakseen. Ja ne heistä, jotka laiminlyövät täydellistyttää järjestöjäänsä, haikuttavat olemassaolon kilpailussa.

Työväestöä hallitsee samat horjumattomat lait. Jos työväestöllä on etuja puolustettavanaan, täytyy niiden etujen olla järjestöllisiä etuja. Jos työväestö lainkaan järjestyy etujansa suojelemaan, sen täytyy järjestyä, kuten muuttuva yhteiskunnan rakenne määrää. Sen täytyy järjestyä tavalla, joka takaa suojeituksen sen eduille. Jos sillä ei ole etuja, jotka croavat ja ovat vastakkaisia sille järjestyneelle luokalle, joka elää ostamalla työvoimaa, on sitten parempi, ettei se järjesty lainkaan. Mutta jos ihmisellä on kylliksi älyä nähdä, että on käynnissä taistelu työvoiman ostajien ja sen myyjien etujen välillä, hän järjestyy. Jos hänellä ei ole niinpaljoa älyä, ei hänellä ole yhteiskunnallista arvoa ja hän tulee joko tukoutumaan tai laahatuksi edistyneen virran mukana jonkun järjestyneen edun käytettävään, kunnes hänen käyttökelpoisuutensa loppuu ja hänet heitetään syrjään — arvottomana ihmismoskana. Suurkaupunkien takakujien elämä on sellaista yhteiskunnallisen liian viljelystä. Ne ovat ihmisiä, jotka ovat yrittäneet elää yksilöllisesti järjestyneessä maailmassa.

Työvoiman riistäjät ovat älykkäitä. Siksi ne ovat saavuttaneet valta-asemansa. Ne ovat oppineet tuntemaan järjestymisen arvon ja taloudellisen solidarisuuden. Ne ovat itsekkäitä — tietoisesti itsekkäitä. Jos ne tallaavat työläisten oikeudet, johtuu se siitä, että työväestö on niin itsekäs, mutta tietämättömän itsekäs. Työnantajien tietoinen itsekkyyden ylenkatsoo hetken itsekkyyden etuisuudet voittoaakseen suuremman myöhemmin. Hän toimii yhteisesti tietoisesti toverinsa kanssa taistelussa halvenman työvoiman ostamiseksi. Hän pysyy uskollisena työnantaja-toverinsa kanssa, koska se kannattaa.

Tämä maan rannasta rantaan ja yli koko maapallon ulettua järjestynyt lakkojen rikkomis- ja unioiden rikkomis-hyökkäys-systeemi. Chicagossa, New Yorkissa ja kaikissa suurkaungeissamme toimivat yksityiset salapoliisilaitokset, joiden johtava liike on ammattilaisten rikkokojen palkkaaminen ja opettaminen. Näitä rahastavat järjestyneet kapitalistit. Järjestetyt julkisuus-agenttuurit, sanomalehdet ja uutisvirastot saavat avustusta työllisiä koskevien uutisten tohtoroimisesta, luodakseen yleisöön ennakkoluuloisen katsumuksen

pääoman eduksi. Järjestetty vakoilusysteemi on käynnissä kaikissa unioissa. Rahaa käytetään kuin vettä ostamaan unioiden kontrollia ja pitämään unioita rappeutuneina ja tehottomina. United Mine Workers järjestö kärsii nykyään tämänlaisesta Illinoisin hiilikentillä ja muuallakin. Mustalista on kansallinen järjestetty systeemi. Sen kustantaa järjestynyt pääoma. Missä tahansa tässä maassa pääoman etuja vastaan hyökätään, mobilisoidaan pääoman kansallisesti järjestetty solidaarinen voima sen puolustamiseen.

Tätä kaikkea vastaan ovat vanhentuneet ammattiuinit, jotka järjestettiin itsenäisen jaostojärjestelmän mukaan, joka vallitsi 1881. Äskettäin eräs paikallinen unio-osasto Minneapolisissa oli lakkovahdissa Piggly-Wiggly kaupan edustalla. Se oli A. F. of Laborin unio. Toiset osat järjestöstä kävivät tekevässä kaupaa Piggly-Wigglyn kauppoissa ympäri koko maan, eivätkä edes tietäneet, että Minneapolisissa on lakkoa. Piggly-Wiggly kansallisena järjestönä suojelee tätä yksikköänsä. A. F. of Labor ei suojele yksikköänsä. Järjestetyn kansallisen Piggly-Wigglyn takana oli kapitalistisen järjestön solidarisuus. Mikä typerä ja älytön pilanäytelmä työväestön taholta!

Ja tämä voidaan kertoa tuhansia kertoja niillä tapanksilla, jotka ovat tuoreena jokaisen työläisen muistossa. Ei ole ihme, jos Arthur Brisbane sanoo, että New Yorkin hevos- ja autonajureilla ei ole mitään mahdollisuutta voittaa ollessaan sataa miljoonaa dollaria vastassa. Heillä ei olekaan. Onko kumma, jos hiilimainarit taistelevat turhaan, erilleen paloiteltuina sirpaleina siellä ja täällä. solidaarisen pääoman järjestyneitä voimia vastaan. Heillä ei ole mahdollisuuksia.

Kommunistipuolue sivuuttaa taloudellisen omaisuuden rajat, luokkarajat, ja kansallisen solidarisuuden. Se sekottaa työnantajan, pienliikemiehen ja farmarin yhteen kansalliseen taisteluryhmään ja yrittää mennä eteenpäin himphamppuilulla ja narrimaisella öyhkäilyllä pääoman järjestettyjen voimien taloudellista solidarisuutta vastaan. Se myös järjestää eristettyjä unioita, joita johtaa poliitikoitsijat, jotka eivät tiedä kerrassa mitään erinäisten teollisuuksien teknillisistä tarpeista. Nämä johtavat näitä eristettyjä unioita

pääoman massoja vastaan, jotka ovat järjestetyt taloudellisen oman-edun mukaan ja joita johtaa miehet, jotka tuntevat tarkalleen mitä he haluavat ja miten he sen saavat. Heillä on mahdollisuuksia.

Maailman Teollisuustyöläisten Liitto, I. W. W., on taloudellinen järjestö. Sillä on rakenne, joka tunnustaa taloudellisen oman-edun sirteen, jonka tulee yhdistää työläiset teollisuksittain, kansallisesti ja kansainvälisesti. Sen rakenne edellyttää joukon kontrollia ja toiminnan yhtenäistytymistä eri teollisuuskien välillä, milloin tarpeellista. Sitä solidarisuus tarkoittaa. Solidarisuutta voi olla siinä, missä on taloudellinen oma-etu. Tämä taloudellinen oma-etu voidaan määrittellä ainoastaan teollisuudessa itsessään sen työläisyksilön

kautta, joka on kosketuksissa tuotannon väli-neisiin. Se on taloudellinen pulma ja voidaan ratkaista teollisuuksissa taloudellisen rakenteen mukaan. I. W. W. liitto on nykyajan teollisen solidarisuuden muoto. Jos teollisuudessa olevat työläiset ovat kyllin älykkäitä havaitsemaan tämän tosiasian, he tulevat järjestyseen ja voittamaan sen voiman, joka on välttämätön järjestyneen pääoman sorron lopettamiseksi. Jos he eivät tahdo, ja niinkauan kun he eivät tahdo, tulevat he olemaan häviön ja petosten uhreina näissä eristetyissä taloudellisissa sirpaileissaan vallihandoissa yhdistettyinä taistelevaa vihollista vastaan. Unhoittakaa politiikka. Unhoittakaa ammatillinen jakautuminen. Järjestykää solidarisesti. Yhtykää I. W. W. liittoon!

Älkää Lietsoko Epätoivoa Työväenliikkeessä

VAIKKA päämäärämme tänään on helpommin tajuttavissa ja tuotannolliset tekijät entistä silminnähtävämmin sekä nopeammin kiihdyttävät kulkuamme luokkataistelun tiellä, tapaamme vieläkin siellä ja täällä noita epätoivon Tuomaita aivan omassa keskuudessamme. Olipa kysymys mistä tahansa toiminnan alasta, huomaamme nämä Tuomeat aina solkottamassa, että tuskin siitä tai siitä tulee mitään. Ja — mahtakohan tuokaan lainkaan menestyä, eiköhän olisi sitenkin parempi, ettei yrittäisi ollenkaan.

Itse nämä epätoivon lietsokat ja muka "tervien kannan" edustajat ja talonjussimaiset arvostelijat eivät juuri koskaan yritäkään mitään mutta rakentaa. Heidän säveleensä on aina tuo sama kokonuksissamme. Mutta jos sittenkään toivorikkaimmat ainekset päättävät ainakin yrittää sitä tai tätä, menköön tai tulkeon, onhan siinä se ja se seikka luomassa toivoa, niin alkavat nämä päästellä suustaan jotakuinkin tähän tapaan: Saapa nyt nähdä, miten siinäkin taas käy, en minä ainakaan usko

siinä mitenkään tultavan onnistumaan, mutta koettakootpa nyt, kyllä minä sitten saan.

Jos sitten kuitenkin kaikesta vasta-agitationistakin huolimatta onnistutaan — ja useimmin innostunut joukko vaikeimmissakin tilanteissa onnistuu — ja siitä näille Tuomaille huomautetaan, on heillä vieläkin kuolettava epäilyksen pöpö valuiina: Niin, nyt se vielä jotenkin meni, mutta eipä siinä ole kehumista ja mistäpä sen tietää, miten siinä vielä lopuksi käy jne. Tuollainen jäytävä epätoivo saattaa ilmetä jokapäiväisessä elämässä keskusteluissa ja voipa sellaista puhujalavoiltakin kuulla sekkä havaita painetusta sanasta, joiden pitäisi tulkita eteenpäin pyrkivän työväestön asioita.

Kirjoittaja on kerran sattunut kuulemaan meikäläistä puhujaa, joka iltamapuheessaan loihti esiin amerikalaisen työläisnuorison suhteen luokkataisteluun perin synkästi, luoden siitä kuvan sellaisen, että joka hänen faktansa täydestä otti, kyllä varmasti menetti ainakin osan innostuksestaan, ellei kokonaan päättänyt työväenliikkeen pyrkimyksistä luopua.